Dan Ninoiu

Cum ne-a salvat Vasile de la invazia extraterestră

Lui Vasile îi plăcea ploaia de când se ştia el pe lume. De mic copil îi plăcea să zăbovească – fie admirând stropii mari ai ploilor de vară, de pe veranda casei bunicilor, fie de la ferestrele casei părinteşti, atunci când ploaia rece şi măruntă a toamnei îți îngheța orice tentativă de a savura momentul de pe verandă – la adăpost, ori ceva mai îndeaproape de eveniment, într-o baltă sau prin noroiul ce apărea în curtea părinților săi cu ocazia oricăror intemperii. Că doar era copil, iar copilul nu ştia ce înseamnă leşie ori rufă murdară, cu atât mai puțin nu avea de unde să ştie ce e ăla reumatism, nume care semăna mai degrabă cu cel al ovreiului care vindea țigări americane în timpul razboiului.

Însă, cu timpul, Vasile începuse să îşi rafineze gusturile, iar pasiunea asta a lui pentru ploaie îl transformase într-un tip extrem de locvace în ale meteorologiei, chiar dacă nu întotdeauna era şi înțeles de cei care aveau necugetata răbdare să îl asculte; ba chiar devenise un fel de expert în domeniu şi deseori era confruntat cu rubrica meteo din „România Liberă”, confruntare care se solda, invariabil, cu acelaşi învingător, adică el. Şi aşa cum îi şade bine oricărui cunoscător, pentru Vasile era suficient să privească cerul înnourat şi să realizeze cam care va fi cantitatea de picături ce va cădea şi cam cât timp va dura ploaia. Bunăoară, vara, pe o arşiță în care până şi umbra transpiră, scruta cerul tăcut, spre miazăzi, apoi începu să îşi acopere roadele câmpului, proaspăt culese, cu o prelată militară moştenită de pe vremea când taăl său era mecanic militar în timpul războiului şi depana camioanele armatei, dincolo de Nistru. După ce termină de acoperit, se porni să adie uşurel vântul şi, în mai puțin de un ceas, cerul adăpa pământul ars de soare cu stropi mari şi repezi.

Cu toate astea, Vasile era nemulțumit de fiecare dată când ploua, întrucât îşi dădea seama de la primele picături că fenomenul respectiv nu semăna deloc cu ceea ce îşi dorea el să observe. Prin sat, pe la crâşmă, spunea mereu că ploile de acum nu mai sunt ceea ce erau odată, în tinerețea lui, ba parcă şi fulgerele sau trăsnetele care însoțeau fenomenele meteo erau mult sub intensitatea pe care el o cunoştea. Şi oricum, Vasile cunoştea multe, chiar dacă nu vroia el să le arate pe toate; bunăoară, când se cherchelea, îndruga verzi şi uscate despre nişte chestii care pluteau în imponderabilitate pe cerul azuriu şi care se ascundea privirilor oamenilor în spatele unor nori speciali, parcă spunea el nişte nume ciudate care îi obliga pe săteni sa recurgă la nelipsitul semn al crucii, invariabil urmat de cel al scuipatului în sân; Vasile le spunea că acele chestii plutitoare, care se numeau garide, stăteau suspendate pe cer în spatele unor nori, evident că ascunse privirii țăranului de rând, şi că au luat forme care de care mai ciudate, făcând nişte combinații între cumolonimbus şi altrostratus, sau cum

naibii le-o fi zicând Vasile norilor alora, mai ales că spunea lucrurile astea numai după ce se cinstea copios, aşa încât bieții ascultători nu ştiau dacă astea erau numele reale sau nu cumva Vasile le pocea, ca tot omu', la băutură. Bineînțeles că, după ce îl auzeau interlocutorii săi de la cârciumă, aceştia începeau să îl privească pe Vasile ca pe o lighioană ciudată, apoi dădeau din cap a dezaprobare, mulți dintre ei spunând că nici prea multă carte la casa omului nu e bună, că îi ia mințile şi îl face să spună tot felul de bazaconii, că doar nu o fi de la băutură, fiindcă, uite, cea mai bună dovada erau ei, care, deşi mai gustau câte o palincă ori un vinişor, nu se apucau să spună la lume toate măscările alea.

Teoria lui Vasile era extrem de simplă însă, aşa cum avea să se dovedească până la urmă, de un ridicat simț civic. În opinia lui, Pământul urma să fie invadat de extratereştrii ăia verzi pe care îi văzuse în fițuicile pe care le citea Ionică, fiu-său, şi că, atunci când urma să vină timpul, urmau să coboare din chestiile alea care se ascundeau în nori şi pe care el le denumea garide. De unde îi venise ideea asta nu vroia să spună nimănui, însă Ionică îi descoperi la un moment dat secretul, în mod întâmplător, ascuns sub o pernă; era vorba de cartea pe care el o împrumutase de la biblioteca şcolară şi pe care fusese nevoit să o declare pierdută, acțiune completată cu scoaterea sa la careu, în fața colegilor, pentru ca stigmatizarea sa să servească drept pildă pentru cei care, pe viitor, aveau de gând să mai facă uitate diferite volume neprețuite ale şcolii, e drept că în schimbul „Hiperboloidului Inginerului Garin" tatăl său îi cumpărase o altă carte din editura Cartea Rusă, „Legendele căpitanilor stelari" parcă se numea, şi în felul ăsta scăpase doar cu mustrarea respectivă, fără ca nota la purtare să îi sufere vreo modificare, aşa cum extrem de nevoalat îl amenințase bibliotecara aia grasă si sulemenita care făcea zilnic naveta de la oraş. Însă, fără îndoială că seva înțelepciunii lui Vasile nu sălăşuia doar în cartea lui A.N. Tolstoi, întrucât cartea o descoperise întâmplător, şi asta dupa ce în prealabil ajunsese în oraş şi printr-o ciudată potrivire a sorții văzuse ecranizarea romanului; nu, dacă era să îl întrebi pe Vasile, cu siguranță că el ar fi susținut că înțelepciunea sa era rodul unor acumulări extrem de vorace efectuate de subsemnatul de-a lungul timpului.

Practic, Vasile ajunsese, în privința prognozei meteo şi a cunoştiințelor despre norii care aduc ploaia, un fel de profesor. Nu rareori îl puteai auzi dregându-si vocea şi luând cuvântul, mai tare decât toți, la adunările de la cârciumă; asta fiindcă la CAP nu avea loc de inginerul Tomescu, un tip tinerel şi pistruiat, cu un păr roşcovan şi cu o privire cam tâmpă, însă extrem de logoreic, unul din aia care nu ştiau alta decât ce scria în cărțile pe care zicea că le citise el în facultate. Deşi, din câte spunea gura lumii, facultatea le el a fost ca baia pentru țigani, adică se aflau într-o situație de incompatibilitate extrem de evidentă, nesuportându-se reciproc. De altfel, mai ales în momentele sale de mare sinceritate, adică atunci când dădea cu nasul de mirosul unui pahar de vin,

inginerul Tomescu spunea că i-ar fi plăcut să lucreze în continuare la CEC, ca funcționar la ghişeu, însă acest lucru nu se mai putea, mai ales după ce avusese un scandal cu doamna P., o doamnă extrem de cochetă, din înalta societate, şi care bătea cu uşurință în pragul vârstei de 50 de ani. Proaspăt părăsită de al treilea soț, doamna P. îşi descoperise plăcerea de a pierde ore întregi sporovăind cu membrii personalului de la ghişeul băncii, printre care cu onor facea parte şi viitorul inginer agronom Tomescu. Doar că, prins în mrejele a ceea ce unii ar fi putut-o denumi dragoste adolescentină, inginerul Tomescu făcu o greşeală de neiertat exact atunci când doamna P. a făcut una din săptămânalele sale depuneri, greşeală care a fost observată, evident, în urmatoarea săptămână, iar dragostea ce se înfiripase între deponent şi casier se sparse precum un balon de săpun, şi numai intervenția telefonică plină de energie a tatălui său, deputat în Marea Adunare Națională, a făcut ca aparatul de partid să îi propună, vremelnic din câte se lauda el, trecerea sa în funcția de inginer agronom la CAP-ul din comună.

Treptat însă, simțind în acea seara un oarecare interes din partea auditoriului, ori mizând pe faptul că efectul palincii celei noi se face resimțit greu în timp, Vasile începu să îşi expună crâmpeie din teoria sa, crâmpeie disparate ce nu făceau decât să pună în încurcătură pe oricare nou-venit în lumea colocvială a cârciumii lui Petrache. Astfel, Vasile le explică țăranilor cum că e mai bine să aştepți anumite zile de vară, încinse, ca să treieri, decât să bagi combina CAP-ului într-un pământ reavăn ca şi până acum. Şi că dacă ții prea mult grâul necules, atunci poți avea surpriza ca dimineața să îl găseşti culcat în toate părțile, cu spicul pus la pământ, de parcă toată noaptea o ceată de elefanți se tăvăliseră pe-acolo. Şi mai spunea Vasile că atunci când stai prea mult cu grâul necules, parcă aşterni un covor ca să vină la tine în casă ăia care stau sus, în garidele lor, şi care te supraveghează – puteau fi ori ruşi, ori americani, ori oameni din ăia, verzi, de coboară din OZN-uri – că altfel pe cine putea să intereseze câte banițe scoteai la hectar?

Vasile însă spunea că ăia din garide doar ne supavegheau şi nu se puteau arăta încă la față fiindcă mediul nostru, aerul în care trăiam noi adică, nu le permitea asta. Pentru ei, orice pas pe Pământ ar fi însemnat un risc enorm, atmosfera noastra era prea densă pentru ei şi ar fi întâmpinat grave probleme dacă ar fi încercat să folosească cumva din oxigenul nostru. „Păi normal, mă Vasile, îl combatu Ilie, păi tu nu vezi cât de poluat este aerul nostru de la câte mahoarce fumăm noi acilea, cine crezi tu că mai poate să respire ca în copilărie, când nu vedeam decât o dată pe luna pe chiabur scoțându-şi narghileaua şi trăgând din ea ca un paşă. Ia uite la mine, cum vreau să trag aer în piept…” şi aici Ilie făcu o pauză prin care vru să ăşi însoțească vorba cu fapta, umflându-şi plămânii cu aer, acțiune care eşuă într-un acces de tuse tabagică. Vasile nu zise nimic, era evident că Ilie nu stăpânea prea bine subiectul şi că orice încercare de

a-l face să priceapă diferența de structură chimică a atmosferei este sortită din start eşecului, aşa că îşi continuă netulburat expozeul: „Ba din contră, din când în când, extratereştrii din garidele alea se învelesc într-un nor cumulonimbus şi de acolo îşi trimit pe Pământ, sub forma unor fulgere, diverse lucruri şi maşinării care să le dea informații despre atmosfera pământului; mai mult de atât," continuă Vasile, „cu acele raze ei prindeau şi oameni normali, aşa, ca mine, sau ca nea Ilie deşi aici am serioase dubii, şi îi ridicau în garidele lor, unde făceau tot felul de experimente medicale pe ei. Nu râdeți, bă, se supăra atunci Vasile, că voi nu aveți habar câți americani sau engleji au dus ăştia pe la ei prin garidele alea numai ca să îşi pregătească ei terenul şi să ne vina nouă pe cap, că şi-acum de-aia se zice că sunt şi americanii ăia mai avansați decât noi, că altfel cum credeți voi că au ajuns ei anul trecut pe Lună, iar tu, Pintilie, nici până la Sibii nu ai fost în stare să ajungi, la fi-ta, la cămin?" „Bine, mă Vasile, comentă atunci Pintilie, las' că vedem noi ce o să faci tu la anu' când s-o duce ăla micu', Ionică, la oraş, la şcoală, cat de avansat o să fii!"

E drept însă că Vasile era mulțumit de sine şi de teoria sa, motiv pentru care a ținut să sublinieze faptul că, după îndelungi cugetări, a găsit modalitatea prin care le-ar putea zădărnici extratereştrilor ăia din garide tentativa lor mişeleasc ă de a cuceri Terra. Bine, a încercat să răspundă la întrebarea pe care Dumitru i-a adresat-o, cum că ce naibii caută extratereştrii ăia să ne cucerească taman pe noi, care suntem cum suntem, adica cu mulți ani în urmă, şi nu încep cu americanii fiindcă tot au ei bomba atomică şi pe Elvis, iar Vasile îi explică cum a putut el de frumos ce țară bogată avem noi şi că, de fapt, socialismul este forma superioară a imperialismului capitalist şi corupt, şi că dacă extratereştrii vroiau să cucerească o civilizație, începeau cu ăia avansați din punct de vedere social, nu şi tehnic, adică începeau cu noi, nu cu americanii. Lui Dumitru trebuia musai să-i explici atunci când te întreabă ceva, fiindcă, pe lângă faptul că era proaspăt eliberat din puşcărie (unde fusese închis pe nedrept, dat fiind că tipul pe care îl lovise cu toporul în cap îl înjurase în prealabil de mamă, or Dumitru ținea foarte mult la mama lui), era şi tipul de om care avea conştiința proprietății, adică dacă îi datorezi un raspuns, vine după tine acasă şi ți-l cere. Ca fost puşcăriaş, Dumitru întâmpina mari greutăți în găsirea unui loc de muncă, mai ales că nici nu căuta, dedicându-şi timpul în exclusivitate băuturii, lucru care se pare că nu îi afecta deloc moralul. Prin urmare, singura lui şansă să-şi facă un rost în viață era ca tac-său să îi lase lui gospodăria, aşa încât în după-amiaza ce a urmat discuției cu Vasile, Dumitru a atacat frontal problema. „Băi tată, îi zise Dumitru, ia trece-mi tu casa şi pământul pe numele meu, că tu azi-mâine te prăpădeşti şi nu-ți mai folosesc la nimica". Tac-su, căpos însă ca orice țăran român care până nu demult se zbătuse împotriva colectivizării, a refuzat din capul locului, pretextând că nu are decât 55 de ani şi, deci, mai are mult şi bine de trăit. „Mai ai pe dracu'ghem", ținu fiu-său să îl contrazică şi puse mâna pe un par ca să îi

demonstreze, cu argumente, că în viață este foarte posibil să te înşeli, mai ales când alinierea planetelor îți este defavorabilă.

Însă ideea lui Vasile era simplă şi fixă: trebuia să împiedice cu orice preț debarcarea extratereştrilor în satul lui. Din această cauză, începu să adune tot ceea ce considera necesar în tentativa sa: cuie, geamuri sparte, cutii de conserve pe care le dezghioca treptat, vărsând conținutul şi oprind tabla, ba la un moment dat pătrunse prin cuhnie şi odată cu el dispăru şi tava de tablă pe care o folosea nevastă-sa, Măriuca, la coptul ardeilor ori a vinetelor. Nu a uitat nici de şuruburile din cutiile de mecanic moştenite de la taică-su, şi nici de trusa cu unelte pe care acum o privea acum în felul în care privea în copilărie o plăcintă cu urdă, nici tăbliile de la rămăşitele GAZ-ului fără roți rămas nici el nu mai ține minte cum în curtea proprie, de la care a început să demonteze farurile, instalația electrică şi cele câteva piese electrice ale motorului. În mod absolut normal, Măriuca a remarcat într-un timp record dispariția ustensilei sale, aşa încât Vasile, cu toată elocința de care a dat dovadă în apărarea intereselor pământenilor, a fost nevoit să predea captura, după ce în prealabil a contribuit din plin la redarea strălucirii de altădată a acesteia, chestiune care îi răpi aproape o după-amiaza întreagă.

O lună întreagă statu Vasile aproape închis în magazia cu scule şi nu lăsă pe nimeni să intre. Doar el ştia ce meşterea acolo şi devenea extrem de irascibil când cineva se arăta curios din cale afară şi îl întreba ce dumnezeu moşmondeşte acolo, că, na, e de înțeles ca omul să aibe alte preocupări, dar nu taman acuma, când grâul dădea în pârg, când se apropia culesul viilor şi în general când oamenii ăilalți aveau atâta treabă că numai de bazaconii şi farfurii zburătoare nu le ardea lor, după afirmațiile Măriucăi. Vasile însă o privea superior, ca şi când şi-ar fi dorit să spună „las' că vedem noi mai încolo cine are dreptate", însă nu zicea nimic, ci doar flutura un zâmbet zeflemitor, se ridica de la bancul de lucru ce şi-l amenajase şi reînchidea uşa, cu promisiunea că în curând îi va arăta el de ce este în stare.

Sistemul gândit de Vasile se dorea a fi eficace, întrucât dorea să realizeze un dispozitiv asemănător celui descris de Alexei Tolstoi în cartea sa, însă ca finalitate se dorea a fi oarecum opusul ideii scriitorului rus. Cum teoria sa se baza pe faptul că extratereştrii nu pot coborî pe pământ decât în cazul unei furtuni puternice, disimulați de luminile pe care le produceau navele acestora, asemănătoare fulgerelor produse de norii cumulonimbus, aparatul său, pe care pompos îl intitulă hiperboloid, se dorea să reflecteze înapoi razele respective, aşa încât intruşilor să li se închidă orice cale de acces, cel puțin spre satul său pe care se simtea dator să îl apere. Şi, evident, odată ce această idee ar fi mers, i s-ar fi dus cu siguranță vestea, aşadar nu era decât o problemă de timp până când întreaga lume ar fi auzit de invenția sa, iar apoi agențiile internaționale de presă s-ar fi bătut pe interviuri în exclusivitate cu el, marile companii industriale

americane s-ar fi înghesuit cu oferte spre a-i cumpăra invenția, iar de banii primiți putea să îi cumpere Măriucăi nu una, ci zeci de tăvi pe care aceasta să coacă o legiune întreagă de vinete ori de ardei, plus borcanele aferente pentru a depozita zacusca pentru iarnă. Într-un cuvânt, Vasile era extrem de mulțumit de realizarea sa, aşa încât abia aştepta momentul când îşi va pune la lucru invenția.

Iar momentul acesta nu se lăsă mult aşteptat. Deşi vara era pe sfârşite, Vasile simți în acea după-amiază de final de august adierea bruscă şi nervoasă de vânt, care răscoli uşor funzele de viță de vie ce se împleteau pe aracii anume postați pe lângă casă. Privi atent soarele, apoi scrută orizontul şi se duse alene spre magazia unde îşi ascunsese invenția. Desigilă o baterie Elba, din cea pătrată, şi o potrivi într-un locaş anume destinat. În acel moment, înăuntrul invenției sale un beculeț începu să pâlpâie, motoraşul ataşat începu să învârtă dinamul luat de la bicicletă, iar acul unui cadran prinde a se zbate spasmodic, indicând o anumită direcție. Mulțumit de informații, Vasile decuplă imediat dispozitivul, îşi scoase haina şi acoperi maşinăria, apoi o ridică atent pe brațe şi ieşi la stradă.

Când ajunse pe câmp, deja se înnourase prevestind o ploaie zdravănă. Norii erau destul de coborâți, în depărtare răsunau înfundat rafale de bubuituri, iar un fotograf profesionist ar fi putut imortaliza cadre de neuitat doar valorificand la maximum aspectul acestora. Însă Vasile era departe de a fi un artist în după-amiaza aceea şi cu atât mai puțin şi-ar fi dorit să piardă timp prețios admirând norii în loc să salveze planeta ori satul natal, nu neapărat în ordinea aceasta.

Începu să plouă exact când Vasile scotea haina de pe aparatul-invenția sa, însă nu a mai stat ca să admire picăturile ploii, aşa cum facea de obicei, ci a cuplat imediat comutatorul aparaturii, iar acul cadranului indicator se lumină şi prinse viață. Se înserase aproape, iar printre picăturile mari de ploaie, la lumina fulgerelor, privind din depărtare, cei câțiva țărani surprinşi de furtuna la treierat şi ascunşi sub un copac puteau zări o mogâldeață ciudată, ținând în brațe un obiect greoi, luminat din interior, care zumzăie şi care părea că atrage asupra sa fulgerele furtunii, chemându-le parcă prin ceea ce părea a fi o nemaivazută cale de comunicare. Şi în scurt timp exact asta s-a şi întâmplat, fiindcă norii, atraşi parcă de un magnet, se strânseră într-un mănunchi la un moment dat şi din diferite direcții au izbucnit concomitent mai multe fulgere care au lovit acelaşi loc. Într-o lumină incandescentă, puținii privitori surprinşi de furtună putură să vadă cum mogâldeața aceea lasă din brațe obiectul zumzăitor, cum lumina sa interioară creşte brusc în intensitate, îşi schimbă culoarea din gălbuiul palid într-un alb strălucitor, orbitor aproape, ascunzând cu intensitatea sa totul în jur, inclusiv pe cel care îl purtase şi care părea că se defragmenteză treptat, lăsându-se absorbit în interior, în timp ce fulgerele, în loc să se stingă, păreau ca se retrag înapoi, pe acelaşi traseu pe care şi coborâseră. La puține clipe după asta, întregul loc se umplu de miros de pucioasă, de parcă cineva ar fi deschis Porțile

Iadului ca pentru aerisire şi, speriat de ce văzuse în jurul său, le-ar fi închis numaidecât, iar obiectul acela zumzăitor şi iluminat interior, în loc să cadă imediat la pământ, a levitat ceva timp deasupra solului, scoțând sunete ciudate şi nemaiauzite până atunci, pentru ca apoi să se aşeze cuminte peste o haină fumegândă, haină pe care sătenii, sosiți într-un suflet la fața locului, o recunoscură ca fiind a lui Vasile.

Iar din seara aceea de august nimeni nu l-a mai zărit vreodată pe Vasile, chiar dacă maşinăria inventată de el a mai fost utilizată de oamenii din comună încă vreo câțiva ani buni, ba cuplată la rețeaua electrică a comunei, atunci când cineva de la oraş se gândea să facă economie şi să oprească curentul în sat, ba pentru alimentatul bateriilor maşinilor care veneau special din toate colțurile județului pentru aşa ceva, fiindca nu se ştie cine răspândise vestea că maşinăria asta a lui Vasile producea atât de multă energie, într-un timp aşa de scurt, încât orice baterie de maşină ar fi reîncărcat îi dubla acesteia viața; ba mai mult decât atât, studiind îndeaproape obiectul, oamenii învățaseră să cunoască timpul probabil, după cum se mişca acul indicatorului, aşa încât majoritatea ştiau pe de rost când era mai bine să recolteze produsele câmpului ori când urma ca vremea să se schimbe brusc, sau dimpotrivă, când urma să vina o perioadă fără precipitații.

Totul a durat până când, la câțiva ani de la întâmplarea povestită mai sus, la poarta Măriucăi s-a oprit o Dacie albastră. Din maşină au coborât trei bărbați bine clădiți, care, după ce i-au arătat femeii o legitimație, au învelit invenția lui Vasile într-o prelată bleumarin, au pus-o în portbagaj şi au dus-o la oraş, de unde nu s-a mai auzit niciodată nimic de ea.

(din volumul „Povestea lui Maximillien şi alte povestiri”, Editura Karograf, 2010)